

בתה עם הצעיר המובטל - וזה

רצה בדרך זו לרכוש את ליבה

נציג המישרה, החוקר היים שוורצברג, כי בכוונת המישרה להגיש כתבי-אישום נגד אדי בגין שוד, ולעצור אותו עד תום ההליכים נגדו. שוורצברג אמר, כי "לדעת המישרה כל הסיפור הוא המצאה של החשוד".

בקבוק יין

ופרחים

היה נראה כי השופט השתכנע שיש לעצור את אדי לתקופה נוספת. אך אז נקט פרקליטו של החשוד, עורך-הדין בנימין אהרון, בתכסיס בלתי-שיגרתי. הוא ביקש מלקוחו לקום ואמר לשופט: "כבר דו יסתכל בבקשה בחשוד. זה נראה לו פרוצדור של שוד?" השופט מצא העיף מבט בפניו של אדי והורה מיד לשחרר אותו בערבות.

אדי בוז'ו הוא יליד מרוקו. לארץ הגיע מצרפת בהיותו בן 16, יחד עם מישפחתו, שהתיישבה בהרצליה. לפני שוש ושנים התפרסם אדי כאשר בנה, יחד עם ניסים כהלון, את דגם הדיזינג'אוור שבחוף סידני עלי בהרצליה. הוא התגורר במיבנה המר-היב, שצורתו כדמות החיה הפרה-היסטורית, במשך יותר משנתיים.

בעבר הורשע אדי פעמיים על אחזקת חשיש. אין לו מיקצוע. כאשר היה עדיין ילד, כבר הספיק להסתכסך עם החוק ב-צורתו. הוא נכלא שם לזמן-מה במוסד לנערים. בארץ ניסה לחזור למוטב. הוא סיים את שירותו בצהל כצנחן, וניסה לעבוד בדיעבד. טייחות, צבעות ולבסוף ב-התקנת תיפאורות. הוא שימש כעוזר תפאורן בסרטים וצאים קבוע, שאנטי ו-אחרים. כיום הוא אינו עובד.

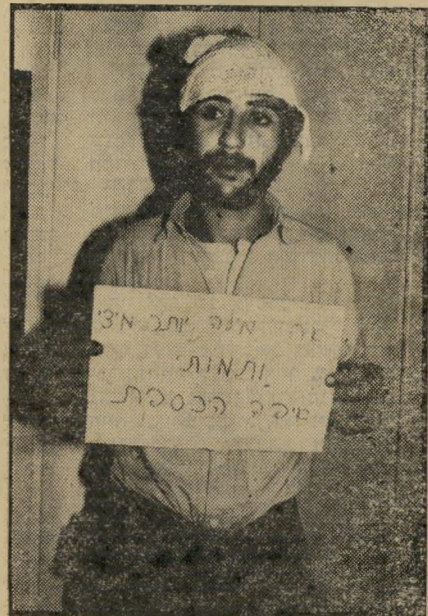
בבית-המישפט אמר אדי כי "אני מוכן לשלוח מיכתב התנצלות לליאור". אך הר שופט אסר עליו לקיים קשר כלשהו עימה. כיום אסור לאדי אפילו להתקרב לליאור מגוריה.

סיפר אדי בוז'ו:

היכרתי את ליאור לפני שנה. היינו יוצאים לבלות יחד עם חברים אחרים. לא היה בינינו משהו מיוחד, אבל אלה היו יחסים יפים. ידעתי כל הזמן שההורים שלה מתנגדים לזה. ליאור היתה מספרת לי על צרות וסיכוסכים שיש לה עם אמא שלה בגלל.

פעם אחת, ביום-ההולדת שלי, ליאור הביאה לי במתנה בקבוק יין. אחרי-כך הגיע חג הפסח והחלטתי להביא לה פרחים בזמן הסדר. השתבש שזה יעשה רושם טוב על ההורים שלה. אבל הם עשו לי פרצור פים ונתנו לי להבין שאני לא רצוי.

במשך הזמן הרגשתי שאני נמשך יותר ויותר לליאור. לא ידעתי אם אני אהב



השלים
שהשאיר: "אחד מילה וותר מדי ותמותי. איפה הכספת?" את ראשו עטף בתחבושת.

אותה, אבל הייתי בטוח שהיא לא סתם אחת שאני רוצה להשיב אותה. חשבתי שבמשך הזמן ההורים שלה יתרגלו אלי, אבל זה לא קרה.

יום אחד לקחתי את ליאור באופנוע שלי לשוק-הפישפשים. בדרך עיכבה אותנו מישרה, מפני שלא היו לי רשיונות. בגלל זה איחרנו לחזור וליאור פחדה להיכנס הביתה. החלטתי להיכנס יחד איתה ולהסיר ביר לאמא שלה מה קרה. אבל האמא אמרה לי: "אני לא רוצה לשמוע ממך כלום! תסתלק מפה ותעזוב כבר את הבת שלי!"

"היא התחילה

להשתולל"

באיזה שהוא מקום הילדה הזואר סבלה מההורים שלה. רציתי לעזור לה, אבל לא ידעתי איך. ההורים שלה הגבילו אותה מאוד והייתי צריך להיפגש איתה במחתר. כשליאור היתה באה אלי, היא היתה מספרת לי על החיכוכים והוויכוחים שיש לה כל הזמן עם אמא שלה. רציתי לצאת עם הבחורה הזאת בצורה רצינית, אבל בגלל ההתנגדות של האמא ידעתי ששום דבר טוב לא יצא מזה.

לבסוף החלטתי שאני צריך למצוא דרך להתקרב לאמא. שברתי לי את הראש למצוא שיטה להתיידד איתה. עד שבוקר אחד החלטתי לבדוק את הדופק. לבשתי בגדים ישנים, שלא יזהו אותי, ונסעתי באופנוע לבית של ליאור. בכיס לקחתי איתי תחבושת. כדי לכסות את ה-קרכת שעשיתי באותה תקופה. החנתי את האופנוע במרחק מאה מטרים מהבית והתי-קרבתי ברגל.

ראיתי את האמא עומדת בחצר ומדברת עם שכנה. הקפתי את הבית מסביב, ומבלי שמישהו ירגיש, נכנסתי פנימה דרך ה-דלת האחורית של המיטבה. האמא היא שלא ידעתי בדיוק מה אני הולך לעשות. שמעתי שיש מישהו בקומה למעלה, ו-הבנתי שזאת העוזרת שמנקה את הבית. פיתאום ראיתי דלת שמובילה למרתף. פתחתי אותה וירדתי למטה.

במרתף קשרתי את התחבושת מסביב לראש. על השולחן שם ראיתי ניירות ל-טושים. אז בא לי הרעיון. לקחתי נייר וכתבתי עליו באותיות גדולות: "אחד מילה יותר מידי ותמותי. איפה הכספת?" כתבתי בכוונה בכתב משונה ובעברית משובשת, כדי שלא יצליחו לזהות אותי. התכוונתי לעלות למעלה, להפחיד קצת את העוזרת ולברוח מיד. את הפתק חשבתי להשאיר, כדי שיבינו אחר כך שזה היה גיסיון שוד, ושחשורת הצליחה להבריח אותי.

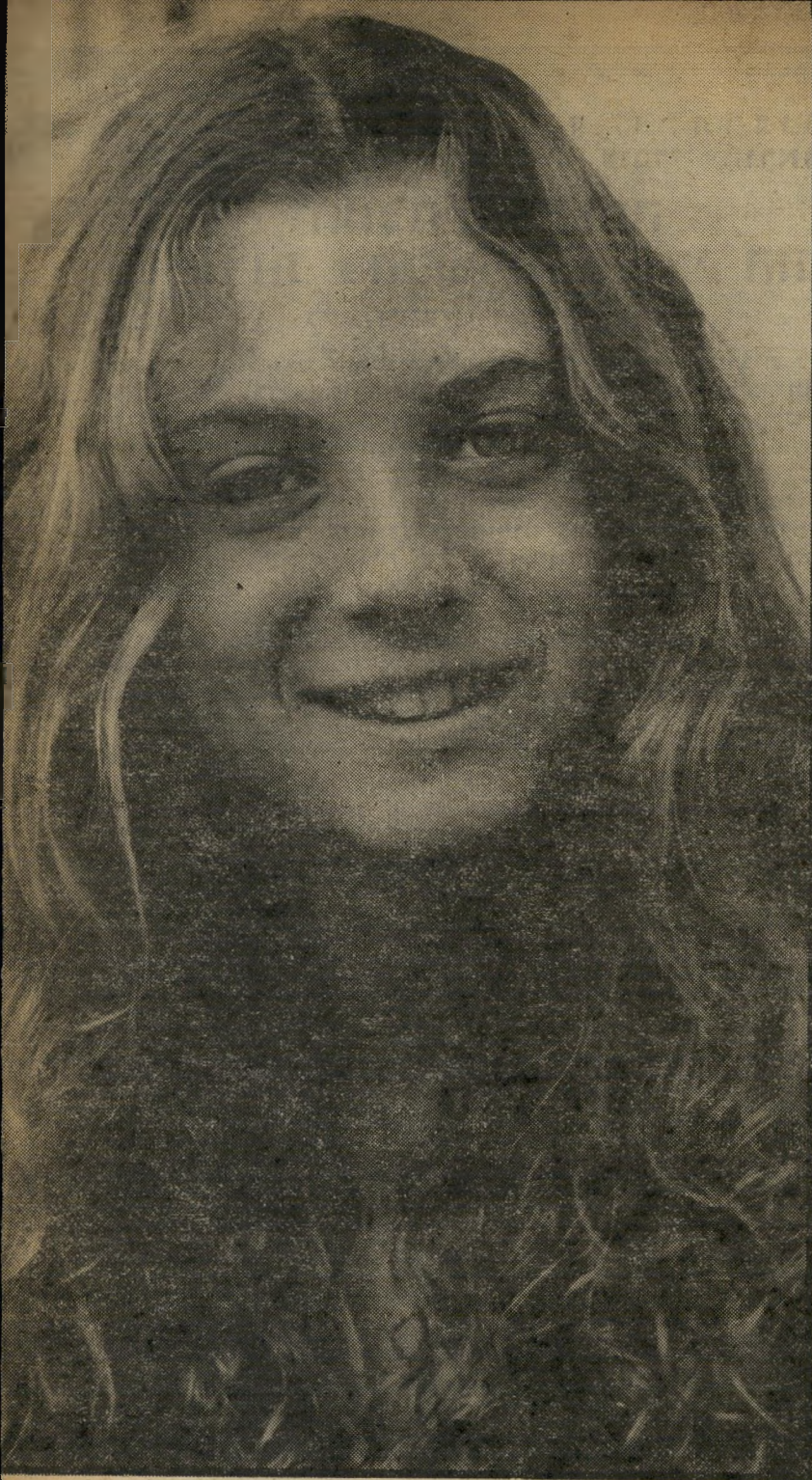
כתבתי את הדברים על הפתק, תחת ל-הגיד אותם בעל-פה לעוזרת, כי חשבתי שהיא פיליפינית ושהיא לא מבינה עב-רית. רק אחרי-כך התברר לי שהיא בכלל ישראלית.

התעכבתי במרתף שתיים שלוש דקות ואז עליתי למעלה. ראיתי את העוזרת מנקה את הכיור בחדר-האמבטיה. התקרבתי אליה בשקט מאחורי, סתמתי לה את הפה עם די אחת ועם היד השנייה היקבתי אותה והצמדתי אותה אלי. היא התחילה לפרפר ולהשתולל. פחדתי שתיפצע ב-אמבטיה, ולכן הרמתי אותה וגררתי אותה לחדר-השינה. שם היפלתי אותה עם הפנים על המיטה ושכבתי עליה מאחורי. יתוך כדי כך הרגשתי שהיא נורא מפחדת ו-לחשתי לה: "שקט, יהיה בסדר". ואז קפצתי מעליה. ירדתי בניגוק את כל ה-מדרגות וברחתי מהבית דרך דלת הכניסה הראשית. בדרך עוד הספקתי לשמוע את הצעקות של העוזרת. עליתי על האופנוע ונסעתי משם במהירות.

"כאלה

רגשות..."

עשיתי את כל זה מתוך כוונה, שי כאשר ליאור תספר לי על מה שקרה, אני אחכה עוד כמה ימים, ואז אבוא לדבר עם אמא שלה. תיכנסתי להגיד לה ש-בררתי מי עשה את זה ושהוא מצטער מאוד, כי עזא לא ידע שאני קרוב לילדה



הבת הזוהרת

ליאור חשין בת ה-17 סיפרה שהיא היתה ידידה טובה של אדי. לדבריה, לא היה לה מושג על רגשותיו אליה. על כך שהוא אשר פרץ לביתה נודע לה אחרי שעצרו אותו.

זוה. פיתאום נכנס לחדר קצין, וצעק על החוקרים למה הם נותנים לי לכתוב בעט ולא בטוש, כמו שזה היה באמת. הם נתנו לי טוש וכתבתי את זה פעם נוספת.

לבסוף הודיתי שאני עשיתי את זה והלכתי עם השוטרים לבית של ליאור. שם שיחזרתי את כל המעשה. היים אני מצטער על הכל. אני מקווה שיאמינו לי שעשיתי את זה רק בגלל הרגשות שהיו לי לליאור, ולא בגלל שרציתי לקחת משהו. אני אפילו לא יודע אם יש שם בכלל כספת.

עד כאן סיפורו של אדי בוז'ו. לפני שהכיר את ליאור היתה לאדי חבי-רה צמודה. כיום הוא חור אליה והם מת-גורים בצוותא בדירה שכורה בהרצליה. ליאור עצמה, שאביה הפרופסור הוא מרצה בפקולטה להנדסה מכנית באוניבר-סיטת תל-אביב, שמעה שאדי הוא השודד שפרץ לביתה רק אחרי מעצרו. עד היום היא עדיין המומה ומסרבת להאמין. "אני לא רוצה להסתמך על מה שאחרים מספ-רים לי", אמרה. "רק אחרי שאני אשמע את זה מאדי, אני אאמין. אבל היום אסור לו לאיפגש איתה."

"אדי הוא ידיד טוב שלי. היחסים בינינו נו נותקו לפני כמה חודשים. כשהומינו אותי למישרה סיפרתי להם את הכל. אמרתי לחוקרים שלא היה לי מושג מכל זה. אף פעם גם לא ידעתי שלאדי יש כאלה רגשות אלי. ראיתי בו ידיד קרוב. אבל זה הכל. אני מאוד מצטערת על מה שקרה לו. חבל לי עליו."